

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

***K.H. and Others v. Slovakia* – заява №32881/04**

Рішення від 28.4.2009 [Секція IV]

Стаття 8

Пункт 1 статті 8

Повага до сімейного життя

Повага до приватного життя

Відмова колишнім пацієнтам у фотокопіюванні їхніх медичних карток:
порушення

Стаття 6

Цивільне провадження

Пункт 1 статті 6

Доступ до суду

Нездатність заявників ефективним чином представити свою справу через відмову органів влади надати їм доступ до вирішальних доказів: *порушення*

Факти: Заявниці, вісім жінок ромського походження, проходили лікування у відділах гінекології та акушерства у двох лікарнях у східній Словаччині під час їхньої вагітності та пологів. Попри постійні спроби завагітніти, жодна із заявниць не стала вагітною з часу їх останнього перебування в лікарнях, коли вони народили за допомогою кесарева розтину. Заявниці підозрювали, що причиною їхньої безплідності могло бути те, що їх було стерилізовано без їх відома чи згоди під час пологів через кесареве. У 2004 році заявниці надали довіреність на їх представництво адвокатам НУО, які намагалися переглянути та зробити фотокопії медичних карток заявниць. Зіткнувшись зі складнощами в отриманні доступу до медичних карток, заявниці ініціювали провадження у місцевих судах. У результаті, більшості заявниць було дозволено переглянути їхні файли. Проте, їхнє прохання зробити фотокопії було врешті решт

відхилено з посиланням на чинне на той момент національне законодавство, яке передбачало, що медичні картки належали лікарні і що обмеження доступу було обґрунтованим з метою запобігання зловживанню даними, які в них містилися. Після прийняття нового законодавства в 2005 році усі заявниці, крім другої, чії медичні записи були тим часом загублені, з часом отримали повний доступ до запитуваних медичних документів та їм було дозволено робити з них фотокопії.

Право: Стаття 8 – Позитивні обов'язки держав за статтею 8 обов'язково включали обов'язок надати суб'єкту даних копії його файлів даних. Це було відповідальністю держави визначити порядок копіювання файлів персональних даних або, коли доречно, навести переконливі причини для відмови в копіюванні. У справі заявниць національні суди переважно обґрунтували заборону на копіювання медичних карток потребою захистити відповідну інформацію від зловживання. Проте Суд не міг зрозуміти, яким чином заявниці, яким у будь-якому разі було надано повний доступ до їхніх медичних даних, могли зловживати інформацією стосовно себе. Більше того, ризик такого зловживання міг бути усунений іншими засобами, ніж відмова копіювати медичні справи заявниць, наприклад, шляхом обмеження кола осіб, які мали право доступу до справ. Таким чином держава не зуміла довести наявність достатньо переконливих причин для відмови заявницям в ефективному доступі до інформації про їхнє здоров'я.

Висновок: порушення (одноголосно).

Пункт 1 статті 6 – Заявниці також скаржилися на те, що відмова органів влади дозволити їм скопіювати їхні медичні картки позбавила їх ефективного доступу до суду, оскільки вони не могли отримати вирішальні докази для будь-якого наступного цивільного позову про відшкодування шкоди, який вони могли захотіти подати. Хоча право на суд не було необмеженим, Суд вважав, що така гарантія обов'язково поширювалася на ситуації, такі як у заявниць, у яких особи, які в принципі мали підстави для цивільного позову, вважали, що передбачені законом обмеження на їхній доступ до доказів робив по суті неможливим їх звернення до суду за відшкодуванням або робив намагання отримати такий судовий захист ускладненим без належного обґрунтування. Хоча вони не були повністю позбавлені можливості подати цивільний позов, через суворе застосування положень національного законодавства заявниці були непропорційно обмежені у їхній здатності представити свої справи в ефективний спосіб. З причин, схожих на ті, що згадані стосовно статті 8, обмеження прав заявниць зробити копії їхніх медичних карток не могло вважатися сумісним з ефективним здійсненням їхнього права на доступ до суду.

Висновок: порушення (шість голосів проти одного).

Стаття 41 – 3500 євро кожній заявниці в частині моральної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Цей стислий виклад рішення, підготовлений секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи

(www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду, також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) чи будь-якої іншої бази даних, з якою Суд поділився цим перекладом. Переклад може бути відтворено у некомерційних цілях за умови цитування в повному обсязі назви справи, а також зазначення наведеного вище копірайту та згадки про Трастовий фонд з прав людини. Якщо планується використати будь-яку частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звернутися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.